

[Waldorff]

Derimod vil vi under ingen omstændigheder stemme for den finansiering, som regeringen foreslår. Vi har allerede diskuteret adskillige gange, at arbejdsgiverne slet ikke betaler det, de skal, til denne ordning, slet ikke efter vores mening, men heller ikke efter det, der oprindeligt lå i efterlønsordningen. Oven i det kommer så nu, at denne forhøjelse fra 60 til 70 pct. udelukkende bliver betalt af medlemmerne, den skal arbejdsgiverne slet ikke betale til. Det er en fuldstændig urimelig udhuling af denne ordning.

Jeg tror, jeg vil spare forsamlingen for en diskussion mellem fru Lilli Gyldenkilde og mig om arbejdsgiverfinansiering eller ikke arbejdsgiverfinansiering af hele denne ordning; det er jo en diskussion, vi har haft nogle gange. Vi mener, man må slå fast, at det er arbejdsgiverne, som har påført arbejderne de skader, som gør en efterløn nødvendig, og derfor skal de betale den fuldt ud.

Så vil jeg sige, at ændringsforslag nr. 1 fra venstre synes vi egentlig er ret interessant, og vi har en del sympati for det. Jeg synes ikke – indtil nu i hvert tilfælde – at argumentationen har været grundig, heller ikke den, som arbejdsministeren har fremlagt i bilag 17. Men lad os nu gå ind på betingelserne og sige, at det måske er uheldigt med et indtægtsloft i stedet for et timeloft for efterlønsmodtagere. Jeg kunne godt tænke mig at spørge arbejdsministeren, om han i så fald ville gå ind for at udvide timeloftet fra 200 til 400 timer, hvis venstres forslag ændredes, så det ikke var et indtægtsloft, men et timeloft på 400 timer. Jeg mener ikke, man kan se bort fra, at det er fantastisk dårligt, at efterlønnen følges op med nogle kontrolforanstaltninger, som ligesom skal sikre, at folk ikke er for aktive. I forvejen er der en hel del omstillingsproblemer, når man forlader arbejdsmarkedet og er vant til at gå sammen med arbejdskammerater, og nu kommer man så ud i den situation, at det offentlige fører kontrol med, at folk ikke laver alt for meget, men bliver holdt tilstrækkeligt passive. Vi vil godt have nogle svar om dette, for vi mener i hvert fald, der er nogle intentioner i det forslag, som er værd at diskutere.

Lone Dybkjær (RV):

Debatten virker nogenlunde lige så kaotisk som rækkefølgen af ordførertalerne her, men

der er 3 punkter, jeg godt kunne have lyst til at tage frem og få præciseret.

For det første fremgår det klart af betænkningen – i overensstemmelse med den betænkning, der blev afgivet den 6. november 1981 – at den merudgift, der bliver tale om for arbejdsgivernes vedkommende, skal genforhandles, som der står i betænkningen, med arbejdsmarkedets parter. Det vil sige, at arbejdsgiverne skal have et beløb, der svarer til merudgiften i 1982, altså 250 mill. kr. Det har ikke på noget tidspunkt været forhandlet, hvad der skulle ske efter 1982. Dette er altså i overensstemmelse med det forlig, der oprindeligt blev indgået.

Det andet – og det er det nye punkt – er forhøjelsen af efterlønnen fra de 60 til 70 pct. Det fremgår af betænkningen, at det skal ske ved, at medlemsbidraget forhøjes, og som det også fremgår af betænkningen, kan det radikale venstre tilslutte sig dette.

Der er derimod nogen uklarhed med hensyn til, hvad der skal ske 1. januar 1984, og jeg vil derfor bede arbejdsministeren bekræfte, at der i 1984 vil blive fremsat lovforslag om, at merudgiften ved, at man forhøjer efterlønnen fra 60 til 70 pct., fremtidig vil blive dækket af arbejdstagerne. Jeg kan sige, at det er ordet »eventuelt« – der både er smuttet ind i arbejdsministerens svar på et af ændringsforslagene og også ved en trykfejl er kommet ind i betænkningen – som kan forvirre lidt. Jeg vil derfor bede arbejdsministeren give mig et tilsagn om, at der 1. januar 1984 vil blive fremsat forslag, således at arbejdstagerne også efter 1. januar 1984 dækker den merudgift, der fremkommer ved, at efterlønnen forhøjes fra 60 til 70 pct.

Arne Bjerregaard (KrF):

Lad mig først sige, at vi ikke har lod eller del i efterlønsordningen. Alligevel skal vi da indrømme, at vi i sin tid aftalte at søge dækning for udgifterne til efterlønsordningen, mod at arbejdsgiverne blev friholdt for de øgede udgifter, man efter nærværende lov ville påføre dem straks og i fremtiden. Jeg ser ikke, at arbejdsgiverne friholdes for udgifterne ud over 1982, og hvad angår 1982 er det ganske uklart, om der bliver tale om refusion til arbejdsgiverne. Det er ikke, fordi vi ønsker at holde hånden over dem, men vi erkender det urimelige i, at man i en situati-